

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5200/2020
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Немања Васиљевић, адвокат из ..., против тужених „ADRIA MEDIA GROUP“ доо из Београда, као издавача дневног листа „Курир: најутицајније дневне новине Балкана“, кога заступа Бранислав Глогоњац, адвокат из ..., Милана Лађевића, главног и одговорног уредника дневног листа „Курир: најутицајније дневне новине Балкана“, чији је пуномоћник Срђан Радовановић, адвокат из ... и Немање Пајића, главног и одговорног уредника дневног листа „Курир: најутицајније дневне новине Балкана“ из Београда, чији је пуномоћник Бранислав Глогоњац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужилаца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 130/20 од 24.06.2020. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 130/20 од 24.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 130/20 од 24.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 316/15 од 06.12.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани су тужени издавач медија и тужени Милан Лађевић да тужилци на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа и права личности солидарно исплате 250.000,00 динара, са законском затезном каматом од 06.12.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се обавезу тужени издавач медија и Милан Лађевић да тужиоцима солидарно на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа, части и права личности исплате и то тужиоцу укупно тражени износ од 500.000,00 динара, тужилци износ преко досуђених 250.000,00 динара до траженог износа од 500.000,00 динара, као и захтев којим је тражено да се тужени Немања Пајић солидарно обавезе са туженим издавачем медија на исплату досуђеног износа од 250.000,00 динара а све са законском затезном каматом од 22.10.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени издавач медија и Милан Лађевић да тужилци солидарно исплате

законску затезну камату на досуђени износ од 250.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете почев од 22.10.2015. године до 05.12.2017. године. Ставом четвртим изреке, усвојен је захтев тужиље па је обавезан тужени Немања Пајић као главни и одговорни уредник да објави изреку ове пресуде без било каквог коментара и одлагања најкасније у другом наредном броју дневне штампе од дана правноснажности под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени Милан Лађевић да као главни и одговорни уредник на објављивање пресуде. Ставом шестим изреке обавезани су тужени да тужили на име накнаде трошкова поступка исплате 88.100,00 динара. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 78.900,00 динара, са законском затезном каматом од истека парационог рока до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж3 130/20 од 24.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и тужених и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права и то: тужилац у делу у ком је његов захтев за накнаду нематеријалне штете правноснажно одбијен, а тужилца у делу у коме је правноснажно одлучено делимичним одбијањем њеног захтева за накнаду нематеријалне штете преко досуђених 250.000,00 динара до тражених 500.000,00 динара, а како то произлази из навода ревизије.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) и члана 126. став 1. Закона о јавном информисању и медијима („Службени гласник РС“, број 83/2014, 58/2015, 12/2016), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца и ревизија тужиље нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП на коју се указује у ревизији обзиром да у поступку пред другостепеним судом одлука није донета после одржане расправе пред тим судом.

Према утврђеном чињеничном стању, у поступку пред првостепеним судом, на коме је заснована побијана одлука, у дневном листу „Курир: најутицајније дневне новине Балкана“ дана ... године у рубрици „...“ на странама ... и ..., објављен је чланак под насловом „...!“ и поднасловом „...“, док је преко обе централне стране новина, објављен и наднаслов „...“, са насловом „...“ и поднасловом „...“ .... „...“ тврди да ... .. У десном углу ... стране смештена је и фотографија тужиоца са уоквиреном изјавом: „...“. На почетку спорног текста у уводу се наводи: „...“ и ... .. „...“. У тексту се даље цитира његова изјава „... Он каже да је ... ВВ који је био ..., ... ГГ и ДД. ВВ је ... .. је ГГ и ДД. ... . ВВ је ... ..“. Чланак је објављен без означања аутора са назнаком „екипа Курира“. Чланак исте садржине објављен је и на интернет страници новина www.kurir.rs. У време објављивања спорног чланка тужено правно лице је било издавач дневног листа „Курир“, а тужени Милан Лађевић главни и одговорни уредник.

Аутор чланка новинарка ЂЂ је информације добијене од ЕЕ проверила код својих извора у полицији и бројних јавних личности. Извор из полиције јој је потврдио да је тужилац хапшен због ... Пре објављивања спорног чланка телефоном је разговарала и са тужиоцем у вези са његовим статусом осумњиченог за ... и сазнањима добијеним од ЕЕ, али је исти одговорио да у томе не жели да учествује, при чему није негирао да се против њега води кривични поступак због кривичног дела трговине људима, нити је изричито дематовао да се не бави ..., а оно што је изјавио је у чланку објављено. Против тужиоца је поводом посредовања у вршењу проституције, вођен кривични поступак по оптужници из 2010. године, који је правноснажно окончан пресудом од 30.05.2016. године тако што је прихваћен споразум о признању кривичног дела закључен између ВЈТ и овде тужиоца као окривљеног, којом је тужилац (као окривљени) оглашен кривим и осуђен на казну затвора, (за кривично дело посредовања у вршењу проституције из члана 184 став 2 узези става 1 КЗ) у вези догађа који се одиграо 2009. године, везано за извесну мал. ... као оштећену, из чије изреке произлази да је тужилац у притвору провео почев од 24.11.2010. године до 29.06.2011. године.

Полазећи од овако чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права и то члана 5, 9, 15, 73, 79, 112, 113, 114 и 115 Закона о јавном информисању и медијима те члана 10 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода одлучили одбијањем тужбеног захтева тужиоца, уз основан закључак да у конкретном случају нису испуњени законски услови за обавезивање тужених на накнаду нематеријалне штете тужиоцу, док су у односу на тужиљу правилно закључили да постоји одговорност тужених за накнаду настале нематеријалне штете и одлучили делимичним одбијањем тужбеног захтев по том основу применом члана 200. Закона о облигационим односима (ЗОО).

Ревиденти неосновано побијају правилност примене материјалног права.

Наиме, ревизијом тужиоца се неосновано указује да су тужени поступали супротно обавези новинарске пажње из члана 9 Закона о јавном информисању и медијима. Према члану 9 истог закона, који прописује обавезу новинарске пажње, прописано је да су уредник и новинар дужни да са пажњом примереном околностима, пре објављивања информације која садржи податке о одређеној појави, догађају, или личности, провере њено порекло, истинитост и потпуност, као и да преузете информације, идеје и мишљења пренесу веродостојно и потпуно. Према члану 73 Закона о јавном информисању и медијима у циљу заштите људског достојанства, као и независности, угледа и непристрасности судства, нико се у медију не сме означити учиниоцем кажњивог дела, односно огласити кривим или одговорним пре правноснажности одлуке суда.

У конкретном случају објављене информације које се односе на тужиоца су истините са аспекта Закона о јавном информисању и медијима, јер су проверене са дужном пажњом примереном датим околностима у смислу члана 9 истог Закона. Наиме, полазећи од садржине објављеног текста и наслова ради се о дословно пренетим информацији, без додатних коментара и придруживања наводима ЕЕ као директора .... „...“. Пре објављивања текста наводи директора ове невладине организације о умешаности тужиоца у подвођење у проституцији и хапшења,

проверени су истраживачким радом од извора из МУП-а, и кроз друге поуздане изворе које новинар није дужан да открије. Поштован је и принцип друге стране јер је пре објављивања спорног текста тужилац контактиран.

При том, објављене информације којима је тужилац означен као “макро“ јасно су текстом приписане именованом извору као део његове дословно пренете изјаве која је тема објављеног текста и не могу се вредновати изоловано и независно од целине објављених информација. С тим у вези, посматрано са аспекта целине објављеног текста, теме којим се чланак бави и поруке која се шаље просечном читаоцу, ради се о исказаном вредносном суду самог извора у контексту његових изнетих навода о хапшењу тужиоца, односно његовог боравка у затвору (притвору) због посредовања у проституцији које ни сам тужилац није изричито негирао нити дематовао, а не у контексту тврдње о његовој осуђиваности за подвођење у вршењу проституције, па претпоставка невиности из члана 73 Закона, објављивањем таквих навода извора није повређена.

С тога и указивање ревизије тужиоца на околност да је тужилац тек након подношења тужбе у овој правној ставри правноснажно осуђен пресудом кривичног суда којом је оглашен одговорним за извршење кривичног дела посредовања у вршењу проституције везано за животни догађај из 2009. године, по оцени Врховног касационог суда, без утицаја је на другачије закључивање о поступању тужених са дужном новинарском пажњом уз поштовање забране повреде претпоставке невиности, и тиме правилно вреднована од стране нижестепених судова само као накнадна потврда већ утврђене истинитости информације о хапшењу тужиоца за подвођење у вршењу проституције у смислу члана 9. Закона, у време објављивања.

Имајући у виду све до сада наведено, објављене информације у новинском чланку, које се односе на тужиоца, засноване су на дужној новинарској пажњи и оправдане интересом јавности, управо с обзиром на озбиљност теме која је предмет објављеног чланка. Тиме је оставрена и јавна улога медија и слобода изражавања предвиђена чланом 10 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, па објављени текст није подобан да повреди част и углед тужиоца, због чега је захтев тужиоца правилно одбијен као неоснован.

Истовремено, ревизијом тужиље се неосновано оспорава правилност примене материјалног права и то члана 200. став. 2. ЗОО указивањем да је висина досуђеног износа правичне накнаде тужиљи прениско одмерена. Наиме, новчана накнаде нематеријалне штете није циљ него средство којим оштећени задовољењем животних потреба које не би могао подмирити, олакшава себи живот и чини га подношљивијим, ублажавајући душевни бол услед повређивања, тако да новчана накнада има за сврху да се тужиљи пружи одговарајућа сатисфакција према значају повређеног добра и тежини повреде. Члан 200 став 2 ЗОО прописује да приликом одлучивања о висини нематеријалне штете и њене новчане накнаде суд води рачуна о значају повређеног добра и циљу коме та накнада служи, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и сврхом.

У конкретном случају, објављене су неистините информације којима се тужиљи приписује својство лица које се бави проституцијом и иде за тим да се учврсти

негативно мишљење о личности тужиље без реалног основа. Тако објављене информације јесу увредљивог карактера и подобне да тужиљи нанесу душевни бол због повреде части и угледа.

Имајућу у виду све до сада наведено, правилно су нижестепени судови водећи рачуна о значају повређеног добра и циљу накнаде, а узмајући у обзир све околности конкретног случаја које су довеле до повреде и наступеле последице објављивања спорног текста по тужиљу, као и да тужиља није захтевала објављивање одговора, нити исправку информације, чиме је себи ускратила могућност отклањања негативних последица објављивања спорног текста у јавности (сагласно члану 117 Закона о јавном информисању и медијима), оценили да се траженим износом, преко досуђених 250.000,00 динара, превазилазе критеријуми правичне накнаде прописани чланом 200. став 2. ЗОО и у том делу одбили тужбени захтев тужиље за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, као превисоко постављен.

Из наведених разлога, применом члана 414 ЗПП, одлучено је као у ставу првом и другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић